सर्गः ११ नाम राम इति तुल्यमात्मजे वर्त्तमानमहिते च दारुणे। हृद्यमस्य भयदायि चाभवद्रत्नजात मिव हारसर्पयोः ॥ ६७ ॥ अर्घ्यमर्घ्यमिति वादिनं नृपं सोऽनवेक्ष्य भरताग्रजो यतः। क्षत्रकोपदहना र्चिषं ततः सन्दधे दृशमुदग्रतारकां ॥ ६८ ॥ तेन कार्म्मुकनिषक्तमुष्टिना राघवो विगतभीःपुरोगतः। अङ्गुलीविवरचारिणं शरं कुर्व्वता निजगदे युयुत्सुना ॥ ६९ ॥

नामेति। अस्य दशरथस्य राम इति नाम हृद्यं मनोहरञ्च पुनर्भयदायि अभवत् किं० रामं आत्मजे पुत्रे च पुनर्दारुणे भयङ्करेऽहिते शत्रौ जामदग्न्ये तुल्यमविशेषेण वर्त्तमानं किमिव रत्नजातं रत्नजातिरिव किं रत्नं हारे सर्पेच तुल्यं वर्त्तमानं ॥ ६७ ॥ अर्घ्यमिति। स जामदग्न्योऽर्घ्यमर्घ्यमिति वादिनं कथनशीलं नृपं दशरथमनवेक्ष्य अदृष्ट्वा यतो यत्र भरताग्रजो रामस्ततस्तत्र उदग्रे उत्कटे तारके यस्यास्तां दृशं सन्दधे संहितवान् किं० दृशं क्षत्रे क्षत्रजातौ यः कोपदहनः क्रोधाग्निस्तस्यार्चिषं ज्वालामिव स्थिताम् ॥ ६८ ॥ तेनेति। तेन जामदग्न्येन राघवो निजगदेऽभिहितः किं० तेन कार्म्मुके धनुषि निषक्तो लग्नो मुष्टिर्य्यस्य तेन पुं किं० तेन अङ्गुल्या विवरे छिद्रे चारिणं सञ्चरणशीलं शरंबाणं कुर्व्वता पु० किं० ते युयुत्सुना योद्धुमिच्छता किं० राघं विगतभीर्निर्भयः पु० किं रां पुरोग्रे गतः स्थितः ॥ ६९ ॥